

Adalet Ağaoğlu, elli yıllık yaşamını yazınsal bir çabayla değerlendirirken Türkçe'nin zenginleşmesi için bir tür mimar görevi üstlenmek durumunda olmuştur.

Cumhuriyet sonrası kendi dilini yazıda kullanma olanağını bulabilmiş Türkçe kültür ortamı, onlarca yıldır önemli tartışmalar içerisindedir. Bu tartışmalarda çoğunlukla öne çıkan, ne yazıktır ki, yalnızca yapısal yön, sözcelemin kuruluş biçimiyle ilgili, soyut yandır.

Dilin kullanımında, dilin bir gösterge olarak işaret ettiği toplumsallık ve değişkenlik süreci, dille gerçeklik arasındaki bağıntıyı aydınatabildiği anlamda geçerlilik kazanacaktır. Adalet Ağaoğlu'nun yazınsal poetikasının önemi, Türkçe'nin çoğul kullanımı kullanmada gösterdiği başarı ve ısrarla taçlanmıştır. Adalet Ağaoğlu elli yıldır çoksesli, çok boyutlu bir dille yazıyor. Bu uzun yazınsal süreç boyunca, kendi dışında var olmuş tüm eğilimler ve yazınsal kanonların etkisine kapılmadan, diyalojiyi hiç eksiltmeden, kesin bir sonuçtan, bir sonlandırmadan kaçınarak, dilsel etkileşimi, kaynaklandığı toplumsal yapının hakkını vererek kullanmayı başarıyor...

Çernişevski, Yaratılış'ın İncisi adlı yapıtının önsözünde, "Shakespeare'in yazdığı gibi yazmak en zor şeydir: O insanları ve hayatı karakterlerinin kendilerine uygun bir tarzda çözdüğü sorunlar hakkında kendisinin ne düşündüğünü söylemeden resmedebiliyordu" diyor.

Adalet Ağaoğlu'nun yaptığı ve genç Türkçe'ye kazandırdığı tam da böyle bir şeydir işte.

Kendisini kutluyor, ona "KIBATEK ONUR ÖDÜLÜ"nü vermenin onurunu yaşıyoruz.